SORIN CERIN

ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Arta absurdului statuilor vivante – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Arta absurdului statuilor vivante : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-070-0

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-070-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ARTA ABSURDULUI STATUILOR VIVANTE -
-Poeme filosofice-

1) Suntem Statuile Vivante ale Absurdului

Suntem Statuile Vivante ale Absurdului,
forțate să joace,
cele mai inumane roluri,
care ne umilesc,
la tălpile reci și lacome,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Suferințele ne croiesc,
Coşmarurile,
pe care să le îmbrăcăm,
indiferent de Anotimpul,
care se măsoară,
în Greața de noi înșine,
pe malurile abrupte,
ale Non-Sensurilor Existenței,
gata în orice moment,
să se surpe peste Privirile pierdute,
ale Aglomerațiilor Nimănui,
ce rătăcesc,
pe străzile Sufletelor pustii,
ale Cuvintelor.

2) Printre degetele răsfirate ale Privirilor

Paturile Vorbelor Goale,
abia ne așteaptă,
să adormim pe Genele Strămoșilor,
atâtor Iluzii ale Vieții și Morții,
ce poartă și azi,
plumbul greu al Cuvintelor mistuite,
de Singurătatea,
din noi înșine,
pe care abia o mai purtăm,
pe umerii gârboviți ai Destinului,
de Statuie Vivantă,
a unei Lumi,
ce nu a fost niciodată a noastră,
nici măcar atunci,
când credeam că suntem,
Nemurirea unei Iubiri,
al cărei fum dens,
ne-a trecut,
printre degetele răsfirate ale Privirilor,
pentru totdeauna.

3) Pe scena roasă și putredă a Destinului

Promisiuni descompuse,
împânzesc Târgurile de Conștiințe,

care-și țes pânzele,
tot mai dese ale Compromisurilor,
în care să ne prindem,
Rolurile noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
pentru a fi jucate,
pe scena roasă și putredă,
a Destinului,
care nu vrea să ne întindă,
nici măcar o fărâmă de Iubire,
primită de la Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pentru a ne fi oferită nouă.

4) Pentru a ne trece peste trupurile lor Destinul

Suntem predestinați,
să ne împletim,
Iluziile Vieții și Morții,
de Statui Vivante ale Absurdului,
pe durata,
întregului nostru,
Non-Sens Existențial,
pentru a țese pânza groasă a Durerii,
pe care să o îmbrăcăm,
la Zilele de sărbătoare,
ale Deșertăciunilor,

pe care suntem forțați,
să le cinstim,
din alaiurile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
pe care ni le-a ucis Timpul,
pentru a ne trece peste trupurile lor,
Destinul.

5) La malurile Ridurilor

Așteptând,
pe la colțurile Lacrimilor,
ale căror străzi aglomerate,
de Vorbe Goale,
abia își mai pot duce,
Statuile Vivante ale Absurdului,
pe umerii de plumb,
ai Viselor,
cu aripile frânte,
căzute pe fruntea plină de sudoare,
a Destinului nostru,
în care ne-am înecat Zilele,
la malurile Ridurilor,
din ce în ce mai înalte,
ale Amăgirilor,
de care n-am mai reușit să trecem,
vreodată.

6) Rolurile noastre de Statui Vivante ale Absurdului

Rolurile noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
este să ducem pe spatele Simțămintelor,
întreaga Durere și Disperare a Lumii,
ce aleargă cu noi,
între Ființă și Neființă,
pe Orizonturile însângerate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
înecate de fiecare dată,
în Lacrima apocaliptică,
a Cuvântului Facerii,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem forțați să le bem,
în cănile de pustiu ale Destinelor,
tot mai abătute,
pe Căile spre Absolut,
atât de pline de gropile Absurdului,
încât au devenit impracticabile.

7) Pe frunțile Cuvintelor Uitării

Suntem forțați,
să ne petrecem,

întreaga Existență,
petrecând la mesele goale,
de orice Înțelesuri,
ale Adevărurilor unor Iubiri,
a căror Lacrimi,
prelinse pe tâmplele Deșertăciunilor,
au înflorit pe drumurile pustii,
ale Absurdului,
care ne înveșmântă,
trupurile veștejite,
de Statui Vivante,
trecute demult,
de prima tinerețe a Durerii,
ce ne sapă necontenit,
noi Riduri de Amintiri din Viitor,
pe frunțile Cuvintelor Uitării,
de noi înșine.

8) Într-o continuă goană după Absurd

Au început să cânte,
lebedele Virgulelor,
la gâturile cărora,
ne-am agățat Visele,
ce alunecă grele și abătute,
pe fumurile tot mai dense,
ale crematoriilor de Cuvinte,

ce ard necontenit,
în Privirile noastre,
pustii și reci,
care se pierd,
în aglomerațiile de Zile Goale,
printre care ne ducem,
rosturile de Statui Vivante,
ale Nimănui,
într-o continuă goană,
după Absurd.

9) E rezervată

Oricât de mult,
am vrea să înlăturăm,
gratiile ruginite ale Gândurilor,
nu vom reuși niciodată să ajungem,
la masa îmbelșugată,
a Speranței împlinite,
care e rezervată,
numai pentru,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
al cărui Paradis trebuie întreținut,
cu Infernul nostru,
ale cărui margini,
se pierd în nesfârșirea Durerilor,
din Singurătatea Cuvintelor,
rătăcite prin Privile noastre.

10) Pe la mesele pustii ale Iubirilor

Norii de plumb ai Privirilor,
au început să-și verse,
Lacrimile Cuvintelor,
în cănile de pustiu,
ale Viselor deșarte,
pe care le bem într-una,
la crâșma insalubră a Destinului,
unde domnește fumul înecăcios,
al Zilelor Goale,
care ne servesc,
pe la mesele pustii,
ale Iubirilor,
Rolurile de Statui Vivante,
pe care le-am achitat,
cu Iluziile Vieții și Morții noastre.

11) Lăsându-ne orfani în brațele Singurătății

Poduri de Vise,
ce-abia se mai țin,
pe picioarele umflate și pline de cicatrici,
ale Rolurilor noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,

pe care suntem obligați,
să le jucăm,
pe străzile aglomerate de Durere,
unde nu suntem lăsați,
să ne așezăm,
câtuși de puțin,
pe Eternitatea nici unei Clipe,
ca să ne odihnim,
Disperarea,
gata să se prăbușească,
pe umerii deșălați ai Deșertăciunii,
lăsându-ne orfani,
în brațele Singurătății,
de noi înșine.

12) Peste mormintele Întrebărilor orfane de Răspunsuri

Oricât de mult,
ne-am dori să urcăm,
Treptele Înlăcrimate ale Cerului,
din Cimitirele Cuvintelor noastre,
pentru a ajunge la Perfecțiune,
nu vom face nimic altceva,
decât să implorăm Destinul,
să ne ofere,
Roluri atât de străine de noi înșine,

încât până și Iluziile Vieții și Morții,
ne-ar plânge,
cu Zâmbetele încleștate ale Zidurilor,
din Privirile abătute a Zilelor Goale,
care-și dorm somnul de veci,
pe Genele Sângelui,
Durerilor unor Străbuni,
ale căror case de plumb,
atârnă grele,
peste mormintele Întrebărilor,
orfane de Răspunsuri,
ale Păcatelor noastre Originare,
care ni se scurg,
prin trupurile vlăguite,
de Statui Vivante ale Absurdului.

13) În Lacrimi de Cuvinte

Zodii ale Blestemelor,
ce aparent par pierdute,
de Legămintele,
Non-Sensurilor Existenței,
încă ne mai caută,
trupurile descompuse,
ale Zilelor Goale,
a căror Roluri de Statui Vivante,
ale Absurdului,

s-au pierdut în praful Anilor de nea,
care s-au topit,
în Lacrimi de Cuvinte,
peste respirația de plumb a Destinelor,
în aglomerația cărora,
ne-am pierdut,
străzile desfundate ale Sufletelor,
pe care trebuia,
să ne jucăm spectacolele,
Iluziilor Vieții și Morții,
în aplauzele spectatorilor,
cu nume de Suferințe.

14) Unde locuiește

Respirăm,
întregul nostru,
Non-Sens Existențial,
numai Cimitire de Cuvinte,
turnate în cănile de pustiu,
ale Destinului,
atât de beat,
încât abia își mai poate duce,
Iluziile Vieții și Morții,
la adresa scrisă,
pe plicurile Clipelor noastre,
de către Deșertăciune,

unde locuiește,
de la nașterea fiecărui Suflet,
propria lui Suferință.

15) Alergând dezbrăcat de orice Principii

Tăcut și resemnat,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
a ajuns să ne bea,
din cănile de pustiu,
Suferința Iluziilor Vieții și Morții,
până când și-a pierdut mințile,
alergând dezbrăcat,
de orice Principii,
pe străzile desfundate,
ale Conștiinței,
unde pare a se fi rătăcit,
pentru totdeauna,
pe la porțile bordelurilor pline,
de Zile Goale,
care l-au ademenit,
în paturile Mormintelor,
de Zâmbete încleștate,
ale Anilor,
ce ne sunt înscriși,
prin cărțile de identitate,
ale Deșertăciunilor,

alături de fotografia noastră,
de Statui Vivante ale Absurdului,
care ne jucăm într-una,
Rolurile grele și cenușii de Plumb,
scrise de Moarte.

16) Ascuțite la Polizoarele Deșertăciunilor

Tulpini descompuse de Vise,
se pierd,
în fumurile Cuvintelor,
care se răsfiră,
printre degetele Cerului,
Durerilor noastre,
ascuțite,
la Polizoarele Deșertăciunilor,
de către Privirile mistuite,
de plumbul care le apasă,
Inimile de Spini,
însângerate,
pentru a fi depuse,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Coroanei unei Suferințe,
al cărei rol,
trebuie jucat de către noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ce pare că am fi rămas,
ale Nimănui.

17) Pe străzile pietruite cu Deșertăciune ale Lumii

Sunt trup,
de lebădă cântătoare,
menită pentru a fi Statuie Vivantă,
a Absurdului,
de la teatrul stradal al Morții,
care scrie în fiecare Zi,
scenarii imposibile,
pentru a fi pe placul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în aplauzele cărora,
ne mistuim,
Eternitățile Clipelor,
ce ne îngroașă,
convoaiele funerare,
ale Destinelor unor Suferințe,
de care avem parte,
din belșug,
pe străzile pietruite cu Deșertăciune,
ale Lumii.

18) De pe Țărmurile unde lipsesc Clepsidrele Durerii

Te caut Lumină Divină,
a Răsăriturilor,

de pe Țărmurile unde lipsesc,
Clepsidrele Durerii,
al căror rol,
îl jucăm obligatoriu,
tot noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care trebuie să stârnim de fiecare dată,
aplauzele frenetice ale Morții,
fără de care,
Iluzile Non-Sensurilor Existenței,
nu sunt lăsate,
să ne arunce,
nici măcar,
cele câteva firimituri,
de Zâmbete încleștate,
ale Mormintelor de Cuvinte,
care ne mai hrănesc câteodată,
Foamea,
de a fi noi înșine.

19) Gratiile Cuvintelor

Oare chiar trebuie?,
să ne jucăm zilnic,
atât de bine,
rolul pregătit de Absurd,
cu nume de Suferință,

încât până și Iluziile Vieții și Morții,
să se oprească,
la festivalul dedicat nouă,
Statuilor Vivante,
ale acestei Lumi,
și să se întrebe,
dacă mai merită să fim încătușate,
pe străzile umplute,
cu Gratiile Cuvintelor,
din închisorile Viselor,
ce doreau să evadeze,
către tărâmurile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii?

20) Rolul Zidurilor unor Priviri de piatră amară

Pe cine să întreb?,
de ce tot noi,
Statuile Vivante ale Absurdului?,
trebuie să jucăm,
de fiecare dată?,
când ne întâlnim întâmplător,
cu Umbrele pașilor unei Iubiri?,
Rolul Zidurilor unor Priviri,
de piatră amară?,
pe care trebuie să le sculptăm într-una,

până ce va ieși,
de sub praful Vorbelor Goale,
ale Greșelilor Creației,
din bordelurile sfinte,
ale Catedralelor de Vise,
Chipul cioplit al unui Dumnezeu,
care să se asemene cu noi,
atunci când nu ne bem,
propriile Lacrimi ale Cuvintelor,
în cănile de pustiu,
ale Destinului,
pe care suntem obligați,
să-l ducem pe umerii,
Suferințelor?.

21) Să ieșim învingători

Rătăciți printre meandrele,
Iluziilor Vieții și Morții,
încercăm de fiecare dată,
să ne depășim calitățile,
de Statui Vivante ale Absurdului,
jucând rolul bizar,
al Fericirii,
atunci când afișăm,
trambuline de Zâmbete,
de pe care ne sar Cuvintele,

în Lacrimile adânci și reci,
ale Compromisurilor,
învățând să înoate,
pentru competiția Deșertăciunilor,
la care sperăm,
de fiecare dată,
să ieșim învingători.

22) Florile de gheață ale Destinului

Suntem Statuile Vivante,
ale Absurdului,
ce ne jucăm Rolurile Timpului,
la Dansul Rătăcirilor,
de pe scenele Ruinelor de Vise,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
deoarece dorim,
să ne învingem propriul Sine,
pentru a reconstrui din el,
cu totul altceva,
decât,
Catedralele distruse ale Înțelesurilor,
înconjurate de Cimitirele de Cuvinte,
unde ne-am înmormântat dintotdeauna,
Strămoșii Genelor Suferinței,
la căpătâiul cărora,
ne-am plantat,

florile de gheață ale Destinului,
drept mulțumire,
pentru cănile de pustiu,
ce ni le-au dăruit,
ca să ne bem din ele,
nectarul Deșertăciunii.

23) Gata oricând să consoleze

Respirăm aerul crud,
de Statui Vivante,
al Iluziilor Vieții și Morții,
în care suntem obligați,
să ne jucăm rolurile obscure,
ale Conștiinței Nimănui,
alături de Zilele Goale,
gata oricând să consoleze,
bolile incurabile,
ale Eternităților de Clipe,
pe care Timpul perfid,
abia așteaptă să ni le ucidă,
la Tălpile,
propriilor noastre Destine.

24) Le este rușine

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne plătesc la suprapreț,
biletele către Moarte,
unde jucăm noi spectacole,
de Statui Vivante,
ale Compromisurilor,
îmbrăcate în haina strălucitoare,
a Fericirii,
scoasă din șifonierul,
Anilor atât de ponosiți,
încât până și Deșertăciunilor,
le este rușine,
să iasă cu ei,
pe străzile desfundate,
ale Privirilor de plumb,
încoronate cu Cimitirele de Cuvinte,
a căror spini,
fac să țâșnească Sângele Apusurilor,
Străbunilor Suferinței,
din Inima de Cer pustiu,
a Singurătății.

25) La fiecare Reprezentație

Care dintre noi,
suntem în stare,
să renunțăm la rolul de Statuie Vivantă,
pe care ni l-a hărăzit Destinul?,
la teatrul Iluziilor Vieții și Morții,
fără ajutorul,
Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care sperăm,
ca într-o bună zi,
să o putem întreba,
cum ar trebui să ne schimbăm,
garderoba Suferinței,
pe care o îmbrăcăm,
la fiecare Reprezentație,
a Eternităților noastre de Clipe,
ucise de fiecare dată,
de către aplauzele Deșertăciunilor.

26) Prin convoaiele funerare ale Speranțelor

S-au împotmolit,
Iernile sentimentale,

de Frigurile aspre,
de pe buzele Cuvintelor,
ale căror Statui Vivante suntem,
pe străzile care nu zâmbesc niciodată,
Fericirii,
ce trece nebăgată în seamă,
de Iluziile Vieții și Morții,
prin convoaiele funerare,
ale Speranțelor,
ce se îndreaptă abătute,
către mormintele Gândurilor,
săpate cât mai adânc,
în Sufletele noastre.

27) O respirație în plus

Regrete adânci și prăpăstioase,
în care cădem,
agățați cu mâinile,
de toartele cănilor de pustiu,
pe care nu le omitem niciodată,
din Rolurile noastre,
de Statui Vivante,
ale Viselor,
până nu ne terminăm Spectacolul,
de a muri,
alături de Moartea,

care moare odată cu noi,
pe lespezile grele de Nori,
ce ne vor acoperi,
Regretele de a fi alungat Iubirea,
atunci când ne cerșea,
o singură fărâmă,
din Eternitatea unei Clipe,
și pe care am dat-o plini de lăcomie,
unei Lumi,
ce s-a dovedit a fi a Nimănui,
dar care ne promitea,
o respirație în plus,
la Anii de plumb ai Destinului.

28) Numele Singurătății încins pe rugul Regretelor

Ne-am ros tălpile Cuvintelor,
peste Orele pustii,
de Statui Vivante,
ale Gândurilor,
ce ne-au fost invitate de către Destin,
la masa cea de taină,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde au fost învățate,
ce este Suferința,
Zilelor Goale,
care au refuzat tratamentul,

străzilor aglomerate,
ale Privirilor de plumb,
care se lasă pe umerii vlăguiți,
ai Viselor noastre,
ce-abia mai reușesc,
să ne adreseze câteva Virgule,
și astea încâlcite,
printre nodurile unor Semne de Întrebare,
care nu ne-au spus niciodată nimic altceva,
decât numele Singurătății,
încins pe rugul Regretelor.

29) A juca piesele de Teatru Absurd

A vorbi despre Adevăr Absolut,
este ca și cum ai naște,
Ființa din Neființa,
Eternității,
care ne-a înveșmântat,
cu Lumina Divină,
a Fericirii,
pierdută definitiv,
prin Labirinturile de Poduri,
ale Suferințelor,
care ne unesc,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
de cele ale Vieții și Morții,

zămislite de Greșelile unei Creații,
a Nimănui,
pe care noi,
Statuile Vivante ale Deșertăciunii,
le folosim ca scenarii,
pentru a juca,
piesele de Teatru Absurd,
pe scena putredă a acestei Lumi.

30) În Lacrima Adevărului

Atunci când mi-ai dăruit,
Fericirea,
nu credeam că Destinul,
mi-o va așeza,
la gâtul de lebădă cântătoare,
a acestui Viitor al Singurătății,
pe care eu,
Statuia Vivantă,
a acestei Vieți,
îl port la Inima de Cer,
a Cuvântului propriei Nașteri,
printre aglomerațiile de Iluzii,
ale Non-Sensurilor Existenței,
unde nu credeam că te voi pierde,
atât de ușor,
în Lacrima Adevărului,

prin care mi se scurge Iubirea,
către Oceanul de Durere,
turnat în cănile de pustiu,
ale Destinului,
pe care le golesc,
în fiecare Eternitate de Clipă,
amintindu-mi de tine.

31) Identitatea de Statui Vivante

Umbre de Cuvinte,
căzute în dizgrația Prezentului,
încă mai urmăresc,
Jocurile de Foc,
ale Destinelor noastre,
care ne ard Singurătățile,
pe rugurile Durerii,
luminând-ne cu ele,
Fericirea,
tot mai îndepărtată,
care se ascunde,
printre hățișurile Speranțelor,
unde doream,
undeva-cândva,
să ne pierdem,
identitatea de Statui Vivante,
ale Iluziilor Vieții și Morții,

crezând că va veni Ziua,
când vom reuși să evadăm,
de noi înșine.

32) Erai puntea pe care navigam

Erai puntea pe care navigam,
către Steaua Nemuririi,
Iubind,
fără să mai știu,
că sunt o nesemnificativă,
Statuie Vivantă,
legată cu sforile Destinului,
în mâinile Iluziilor Vieții și Morții,
care mă aruncă,
pe scena Teatrului Absurd,
al Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-mi juca rolul,
în spectacolul cu nume de Suferință,
regizat de către Cănile de Pustiu,
ale Deșertăciunilor,
pe care trebuie să le beau,
până la capăt,
de fiecare dată,
când întâlnesc Ochii de Cer,
ai Sufletului tău.

33) Astru Divin

Atunci când ai fost clădită,
din praful stelar al Dragostei,
Lumina Divină,
a știut ce stele să aleagă,
pe bolta Infinitului,
pentru a ne dărui unul altuia,
Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,
pe care Universul o aștepta,
de mai bine de o Eternitate,
să se nască,
pentru a-i lumina Depărtările,
cu strălucirea ei,
de Astru Divin,
ale cărui flăcări de Simțăminte,
îi topesc,
până și cele mai înghețate unghere,
ale Singurătății.

34) O Cangrenă a Fericirii

Rădăcini de stele,
înfipte în Țărâna Întrupării Cuvintelor,

de către Greșeala Creației,
pentru a diviniza,
o Cangrenă a Fericirii,
care și-a pierdut orice strălucire,
de când au încolțit,
spasmele Durerilor Facerii,
ce ne îmbracă Eternitățile Clipelor,
ucise de Timpul,
măsurat de Statuile Vivante ale Absurdului,
după Clepsidrele,
croite prin Bordelurile Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne trăim,
Moartea.

35) Chipul unei Singurătăți

Maluri surpate de Cuvinte,
străjuiesc Gândurile de plumb,
ale Apusurilor însângerate,
accidentate de Timpul indiferent,
aflat în traficul de carne vie,
al Statuilor Vivante,
cărora le cronometrează,
Iluziile Vieții și Morții,
după cele mai rafinate rețete,
ale Cănilor de Pustiu,

din care trebuie să bem,
Lacrimile pietrelor amare ale Înțelesurilor,
Non-Sensurilor Existenței,
din care ne-am sculptat,
chipul unei Singurătăți,
pe care abia mai reușim să o ducem,
pe umerii vlăguiți de sudoarea,
Speranțelor.

36) Un ucigaș de cea mai joasă speță

Labirinturi de Compromisuri,
lovesc cu putere,
în masa amorfă a Păcatelor Originare,
pe care le purtăm,
de fiecare dată,
atunci când noi,
Statuile Vivante ale Absurdului,
ne dăm în spectacol,
în fața Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
urcând pe scena Morții,
de pe care ne invocăm cu aplomb Viața,
recitând fiecare strofă,
pentru care și-a dat ultima suflare,
câte o Eternitate de Clipă,
ce ar fi reușit să ne salveze,
din infernul acestei Lumi,

dacă am fi știut,
de ce a devenit Timpul,
un ucigaș de cea mai joasă speță,
când s-a întâlnit cu Greșelile Creației,
ale Dumnezeului,
Nimănui.

37) Cumpătul Speranțelor

Icoane făcătoare de minuni,
numai pentru Păcatele Originare,
străjuiesc Zidurile apăsătoare,
ale Cuvintelor,
din Privirile descompuse,
în care se pare că ne-am pierdut,
mai demult decât Vremurile,
Cumpătul Speranțelor,
mistuite pe altarele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la care ne închinăm,
fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o sacrificăm forțați,
în cinstea Morții,
care ne dă drept mulțumire,
îndeajuns de multe Cimitire de Cuvinte,
încât să nu ducem lipsă,
de nici un loc de veci,

pentru vreo Dorință,
de acum înainte.

38) Numai pentru noi Iubire

Plouă cu Vise,
pe străzile murdare de Compromisuri,
ale căror gropi de Înțelesuri,
sunt astupate la repezeală,
de Spectacolele Statuilor Vivante,
ale Absurdului,
pe care le dăm fiecare dintre noi,
la porțile ruginite,
dar mereu deschise,
ale Convoaielor funerare,
conduse solemn de Timpul,
mare maestru de Ceremonii,
a Lacrimilor,
pline de Zilele Goale,
ce se îndreaptă alene,
către același Cimitir de Cuvinte,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
l-au amenajat cu mult fast,
numai pentru noi,
Iubire.

39) De ce toate astea?

Spune-mi Doamne,
câte Eternități de Clipe,
ai îngropat la tălpile Păcatelor Originare,
doar ca să-ți ascunzi,
Greșelile propriei Tale Creații?

Câte Orizonturi de Plumb,
ai lăsat să cadă,
pe umerii vlăguiți ai Viselor,
care și-au pierdut până și ultima Șansă,
de a se împlini?,
când se putea să fie Fericire,
pentru fiecare Zi,
lăsată să se mistuie în această Lume,
care-ți întreține Ție Paradisul,
ridicându-ți Catedrale de Iubire?

De ce toate astea?

40) Să te vindec Iubire

Aș fi dat orice,
să te vindec,
Iubire,
atunci când ne-am lovit brutal,
de Gările Zidurilor de Cuvinte,
unde trenul Inimii noastre de Cer,
nu a mai venit niciodată,
la peronul Așteptărilor,
din Privirile căzute,
în Prăpastiile Frigului din Gânduri,
alături de care,
rătăcim față de noi înșine,
înfruntând Depărtările,
prin Sângele învolburat,
al Răsăriturilor Singurătății,
încât suntem conștienți,
că nu ne vom găsi vreodată,
Portul în care să ne acostăm,
Lacrimile Viselor,
care să se îmbrățișeze,
atunci când ni se preling,
pe fețele de Statui Vivante,
ale Absurdului,
ce nu vor pentru nimic în Lume,
să învețe mimica Plânsului,
fiindcă totuși,

încă mai speră,
să poată râde împreună.

41) Arta Absurdului Statuilor Vivante

Greșelile Creației,
Dumnezeului Nimănui,
au devenit atât de rafinate,
încât au dezvoltat,
Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
ce a devenit,
o adevărată Catedrală a Torturii,
clădită cu cărămizile Durerilor noastre,
care ne obligă,
să jucăm de fiecare dată,
numai pe Scena învechită,
prăfuită cu Disperare,
și mucegăită de Cruzime,
a Lumii Păcatelor Originare,
cu scândurile Iluziilor Vieții și Morții,
atât de putrede,
încât fiecărui actor,
ne este teamă,
ca nu cumva să cădem,
înainte de propriul Destin,
în brațele Cimitirelor de Vise,

la porțile cărora,
stau cortegiile funerare,
ale Speranțelor,
ce-și conduc pe ultimul drum,
Eternitățile Clipelor moarte,
ale căror Spectacole,
le-am jucat fiecare dintre noi,
cu casele închise,
ale Non-Sensurilor Existenței.

42) Rugurile Cerului

Fiecare Statuie Vivantă,
a fost creată,
să devenim o liră a Lacrimilor,
Cuvântului Facerii,
la care să-și cânte tristețea Neputinței,
Dumnezeul Greșelilor Creației,
pe Orizonturile tulburi și însângerate,
ale Istoriilor Păcatelor Originare,
ce-și mențin aprinse,
Rugurile Cerului,
pentru a mistui pe ele,
Spectacolele de Statui Vivante,
pe care le dăm zilnic,
prin Târgurile Eternităților de Clipe ucise,
ale Iluziilor Vieții și Morții noastre.

43) Pe strada desfundată a Viciului

Răstigniți,
pe Arta Absurdului Statuilor Vivante,
încercăm să jucăm,
numai în Spectacolele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care sunt aplaudate,
de Păcatele Originare,
pe strada desfundată a Viciului,
știind că acesta,
are un Cimitir de Cuvânt,
greu de spus,
înaintea Greșelilor Creației,
a căror Cunoaștere o împărtășim,
Zilelor Goale,
din Bordelurile Fericirii noastre,
păzite cu strășnicie de Timpul,
ce și-a masacrat,
propriile Eternități de Clipe,
pentru a-și plăti construcția clădirii,
Teatrului Absurd,
al Destinelor noastre.

44) Florile de Vise

Țărmuri de Cuvinte,
cu nisipul Înțelesurilor,
spulberat de Vânturile Îndoielii,
de a se mai scurge,
prin Clepsidrele Sentimentelor,
pe care încă mai reușim,
să le ținem,
la pieptul Inimii de Cer,
a Privirii noastre,
ale cărei bătăi,
o simțim,
chiar și atunci,
când Arta Absurdului Durerii,
de a fi Statui Vivante,
ale Păcatelor Originare,
ne lovesc Eternitățile Clipelor,
pentru a ne despărți,
de Florile de Vise,
pe care ni le întindem unul altuia,
Iubind.

45) Cortegiile funerare ale Credinței

Resemnați,
pe străzile aglomerate cu Vicii,
ale Destinelor,
rupte din Orizonturile pustiite,
de Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
ne înnodăm funiile Viselor,
la gâturile de lebede cântătoare,
a Speranțelor,
conduse de cortegiile funerare,
ale Credinței,
în Arta Absurdului Statuilor Vivante,
la tălpile căreia ne jertfim,
până și ultima fărâmă,
din Eternitatea Clipei,
ce i-a mai rămas de ucis,
Timpului,
care ne însoțește,
pe ultimul drum,
către Cimitirele de Cuvinte,
pe Tărâmurile cărora,
ne-am clădit dintotdeauna,
Catedralele Deșertăciunii,
pentru a ne închina,
la Icoanele Durerii,
care le atârnă pe Zidurile masive,
ale Remușcărilor noastre.

46) Cu o sinceritate debordantă

Știu că ai lipsit,
la Spectacolul din această seară,
unde am fost împins de către Destin,
să deslușesc,
Arta Absurdului de Statuie Vivantă,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care le-am plimbat,
prin toate Greșelile Creației,
acestei Lumi a Nimănui,
Iubind,
cu o sinceritate debordantă,
Adevărul,
Păcatelor Originare,
care ne-a despărțit de noi înșine,
îndepărtându-ne mereu,
până când am devenit,
un Univers al Singurătății,
căzut în genunchii Durerii,
la Icoanele făcătoare de minuni,
ale Deșertăciunii.

47) Ne învață pașii Durerii

Ne naștem,
într-o sală de așteptare,
a unei gări părăsite,
de trenurile Iubirii,
ce ne-a devenit scena,
pe care trebuie să ne dansăm,
propria Viață,
îmbrățișând Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
care ne învață pașii Durerii,
pe muzica cadențată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
interpretată cu atâta măiestrie,
de către Destin,
la Balul Cimitirelor de Cuvinte,
ale Deșertăciunilor,
pe care le bem,
în cănile de pustiu,
ale Viitorului.

48) Îi cer Artei Absurdului acestei Lumi

Plouă cu Aripi de Statui Vivante,
prăbușite pe asfaltul Gândurilor,
reci și negre,
ce înălțau undeva-cândva,
Visele Amintirilor din Viitor,
spre Lumina Divină a Fericirii,
acum zac inerte,
și plânse,
doar de Ochii de Cer,
ai Nemărginirii,
unei Iubiri,
care îi cer,
Artei Absurdului acestei Lumi,
să nu le înjosească folosindu-le,
ca recuzită pentru Spectacolul,
Condiției Umane,
care se joacă cu casa închisă,
de când ne-am născut,
pe străzile insalubre,
de Țărână a Întrupării,
în Deșertăciune.

49) Mistuite de Arta Absurdului

Noduri de Vise rebele,
stau legate de Coşmarurile,
Cănilor de Pustiu,
spre a fi date Fericirii,
să le bea,
până la capătul Răbdărilor,
unor Orizonturi ale Nimănui,
pe care Ambiția unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
le-a transformat,
în cavouri funerare,
pline cu oasele albite,
ale Speranțelor,
de a prinde,
ultimul tren al Iubirii,
în gara părăsită și ruinată a Destinelor,
mistuite de Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care o interpretăm,
cu sârguință,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Disperării.

50) În ropotele de aplauze ale Iluziilor Vieții și Morții

Zodii ale Disperării,
sunt jucate,
în Spectacolul Artei Absurdului,
de către Statuile Vivante,
ale Destinelor,
pe scenele ponosite și triste,
pline cu imitații jalnice,
de carton ondulat,
ale Adevărurilor Absolute,
folosite ca recuzită,
pentru Iubirile,
pe care le interpretăm,
pe bulevardele Viselor năruite,
unde ne plimbăm și azi,
ruinele Speranțelor,
în ropotele de aplauze,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

51) O facem cu adevărat fericită

Ferestre de Cer,
strivite de plumbul cenușiu,
și neprimitor al Norilor,

Cimitirelor de Cuvinte,
care ni se preling,
în stropi indiferenți și reci,
peste frunțile cănilor de pustiu,
ale Disperării,
umplându-le până la refuz,
ca mai apoi să le bem,
licoarea sculptată,
în piatra amară a Destinului,
de către Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm cu măiestrie,
spre deliciul unei Morți,
pe care o facem cu adevărat,
fericită.

52) Apreciază cum se cuvine

Oare cât Paradis,
va mai reuși să ducă,
pe umerii săi vlăguiți,
de Disperare,
Infernul acestei Lumi,
a Dezrădăcinării,
de Lumina Divină a Iubirii?,
unde suntem forțați să interpretăm,
cele mai năstrușnice roluri,

ale Statuilor Vivante,
ducând Arta Absurdului,
spre cele mai performante culmi,
ale Deșertăciunii,
spre deliciul Iluziilor Vieții și Morții,
care apreciază cum se cuvine,
Non-Sensurile Existenței noastre,
ucigându-ne Eternitățile Clipelor,
ajutate de Timp.

53) Pe rugurile cărora ni se mistuie Iubirea

Oare câte reprezentații,
mai avem de dat,
cu Spectacolul sinistru,
al Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au forțat,
să devenim lebede cântătoare,
cu gâturile înnodate,
de Fericirea Morții,
pe bulevardele Disperărilor,
unde am rămas,
singurele Statui Vivante,
care ne jucăm întreaga Viață,
pe acest scenariu,
al Disperării,
unde Nimeni nu ne mai privește,

recuzita însângerată a Apusurilor,
aprinse de flăcările Durerii,
pe rugurile cărora ni se mistuie,
Iubirea.

54) Ne ducem Zilele de Plumb

Înveșmântați în mantia Disperării,
Statuilor Vivante ale Deșertăciunii,
ne ducem Zilele de Plumb,
pe umerii Norilor de Vise,
tot mai vlăguiți și debusolați,
ce reușesc cu greu să treacă,
podurile ruinate,
de Arta Absurdului,
care ne unesc Zilele Goale,
legate la Ochii de Cer,
ai Împlinirilor,
de gările pustii și triste,
ale Despărțirilor,
prin care nu știu,
dacă ne-a mai rămas,
măcar o firimitură,
din Eternitatea unei Clipe,
care-și așteaptă în zadar,
Iubirea?

55) Suflete fără identitate

Reptile de Nori reci și crude,
ne sfâșie Cerul Cuvintelor,
din Privirile rătăcite,
prin aglomerația de Suflete,
fără identitate,
a Statuilor Vivante,
cărora le interpretăm,
Arta Absurdului,
pe Orizonturile pustii,
aprinse de flăcările Disperării,
care ne acompaniază,
dansul nebun,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le ținem,
în brațele Deșertăciunilor,
întreaga noastră osândă,
de a fi întrupați,
în Țărâna Durerii.

56) În sălbăticia Societății de Consum Moarte

Răsfirați,
printre Mormintele Întrebărilor,

înhumate în cavourile Răspunsurilor,
reci și neprimitoare,
pe care le-am adresat,
undeva-cândva,
Iubirii,
am ajuns,
să ne interpretăm,
rolurile Artei Absurdului,
unor Statui Vivante,
a căror recuzită este Disperarea,
unor animale de pradă,
care nu mai pot sfâșia,
Conștiința Nimănui,
în sălbăticia Societății de Consum,
Moarte.

57) Scânteind cu foc de Remușcări și Regrete

Roțile de cremene ale Speranțelor,
bântuite de Amintirile Viitorului,
scrășnesc pe drumurile fără de întoarcere,
ale Sentimentelor,
scânteind cu foc de Remușcări și Regrete,
de câte ori întâlnesc,
câte o piatră amară a Fericirii,
din care Sufletul își sculpta Visele,
acum înmormântate,

în noroiul rece al câte unei Întrupări,
de Zile Goale ale Uitării,
reușind să evadeze,
din condiția umilă,
de Statuie Vivantă a Absurdului,
pe care trebuia să o interpreteze,
cât mai perfect cu putință,
spre deliciul Non-Sensurilor Existenței,
ce dețin controlul,
acestei Lumi a Nimănui.

58) Zăpezi de Întuneric

Zăpezi de Întuneric,
ne îngheață,
măduva Inimii de Cer,
ce cade grea și apăsătoare,
peste Lacrimile,
Cuvintelor fierbinți,
topindu-se la tălpile Viselor,
pe care ni le adresăm fără să știm,
Absurdului,
al cărui rol de Statuie Vivantă,
îl interpretăm,
pe scenele pustii,
ale Întrebărilor,
despre noi înșine,

care ne acompaniază Disperarea,
aruncată în groapa cu lei,
a Durerilor,
de Iluziile Vieții și Morții.

59) Greața Absurdului

Ziduri de piatră amară,
ne străjuiesc Privirile sculptate,
în trupurile lor masive,
de Neînțelesuri și Singurătate,
pentru a fi vândute pe nimic,
celor mai odioase roluri,
de Statui Vivante,
pe care trebuie să le interpretăm,
folosind recuzita roasă și învechită,
a Întrebărilor fără Răspunsuri,
ce ni se scurg,
în cănile de pustiu,
ale Disperării,
umplându-le până la refuz,
cu Greața Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
acestei Lumi,
la care am fost osândiți,
să trăim.

60) Către porțile aceleiași Morți

Lacrimi de Vise,
arse pe rugul Singurătății,
ni se prelig rebele,
pe Cerul Inimilor,
a cărui Nori de Cuvinte,
abia se mai abțin,
să nu iște Furtunile,
Rolurilor de Tunete și Fulgere,
a Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
pentru a ne desfăta Moartea,
cu Absurdul rece și distant,
al Destinelor,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
izvorâte din Greșelile Creației,
pe care suntem obligați să le ducem,
întreaga noastră Existență,
a Non-Sensurilor,
către porțile aceleiași Morți,
care se va dovedi,
unica noastră izbăvire,
de noi înșine.

61) Frânghia de sinucigaș a Destinului

Candelabre de Vise,
cărora le aprindem,
dorințele noastre de a fi împreună,
peste întunericul Zilelor Goale,
primite ca recuzită,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
strălucesc,
pe bulevardele infecte,
ale Statuilor Vivante,
cărora le interpretăm,
fără voia noastră,
Rolurile Absurdului,
în care ne-au întrupat,
Disperările,
pe care trebuie să le jucăm,
până la capătul,
unde ni se termină,
Frânghia de sinucigaș,
a Destinului,
de care ne-am înnodat,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
dintre Ființă și Neființă.

62) Nu ar fi devenit din Neființă Ființă

Abisuri adânci,
de Gânduri îndoite,
rup tainele ascunse,
ale Întunecimilor,
a căror Conștiințe,
ne-au zămislit Țărâna Durerii,
în care ne-am întrupat,
Destinele de Statui Vivante,
ce strălucesc în Arta Absurdului,
ce nu se compromite niciodată,
înaintea Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
fără de care Viața și Moartea,
nu ar fi devenit din Neființă,
Ființă.

63) Carnea Virgulelor

Fiarele sălbatice ale Cuvintelor,
au început să ne sfâșie,
carnea Virgulelor,
ale căror Priviri descompuse,
și injectate,

cu Sângele bolnav al Disperării,
ne arătau turbarea,
noilor Roluri ale Statuilor Vivante,
pe care trebuie să le jucăm,
cu casele Viselor închise,
în stagiunea Vieții și Morții,
de pe scena Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ce au devenit mari maestre,
în Arta Absurdului,
cotidian,
al Societății de Consum,
Deșertăciune.

64) Pe ruinele podurilor pe care le trecem

Ciupercile comestibile,
ale Viselor,
din coșurile pline cu Deșertăciune,
ale Statuilor Vivante,
au devenit otrăvitoare,
pe scenele Teatrului Absurd,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
după ce Timpul,
și-a ospătat cu ele,
Eternitățile Clipelor,
îndatorate cu o Moarte,

Iubirii,
pentru fiecare Spectacol,
pe care îl dăm,
Iluziilor Fericirii sau Durerii,
pe ruinele podurilor,
pe care le trecem,
între Ființă și Neființă.

65) Cu mânecile Durerii

Coroanele de spini,
ale Compromisurilor,
ne sunt așezate,
pe frunțile Gândurilor,
pline de sudoarea Iluziilor Fericirii,
pe care le ștergem mereu,
cu mânecile Durerii,
tot mai slinoase și reci,
cu fierbințeala Speranțelor,
împotmolite în Orizonturile,
grele și cenușii,
ale Mormintelor de Zâmbete încleștate,
rătăcite printre cavourile,
sculptate din piatra amară a Privirilor,
descompuse la tălpile Singurătății,
de noi înșine.

66) Văzând ce fel de Roluri stranii

Atunci când,
Steagurile Iluziilor Vieții și Morții,
au început să fluture,
peste Tărâmurile Întrupărilor în Durere,
doar Greșelile Creației tronau,
peste Nemărginirea Non-Sensurilor Existenței,
ce mai aveau puterea să înlăture,
Păcatele Originare,
săpate de o Conștiință bolnavă,
în piatra amară a Viitorului,
din care Suferințele,
ne vor sculpta Sufletele,
după chipurile și asemănările lor,
fiindcă Dumnezeu,
s-a făcut nevăzut,
văzând ce fel de Roluri stranii,
care tind spre perfecțiune,
în Arta Absurdului,
a creat,
pentru Statuile Vivante,
pe care suntem forțați să le interpretăm,
până la Moarte.

67) Când îl găsim împotmolit

De la naștere,
primim roluri de Ziduri,
la Teatrul Absurdului,
Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
îngenuncheați,
la tălpile Icoanelor,
unor Greșeli ale Creației,
ce și-au clădit,
Catedrale cât mai luxoase și impunătoare,
în Sufletele noastre,
rătăcite prin labirinturile Întunericului,
unde Luminii Divine,
a Iubirii,
Adevărului Absolut,
îi este imposibil de pătruns,
fără ajutorul Străinului Subconștient,
la care apelăm atât de rar,
atunci când îl găsim împotmolit,
într-una din Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

68) Prin Icoanele Greşelilor Creaţiei

Potcoave aducătoare de Noroc,
zac ruginite la margine de Destin,
printre desişurile pline de buruieni,
ale Rolurilor de Statui Vivante,
tot mai îndurerate,
pe scenele stropite,
cu Lacrimile reci de plumb,
ale Deşertăciunii,
ce se preling haotic,
pe obrajii livizi ai Artei Absurdului,
care ne-a îmbrăţişat,
înfiindu-ne,
din braţele încleştate,
ale Zâmbetelor perverse,
izvorâte din Ridurile adânci,
ale Zilelor Goale,
care ne caută şi acum,
prin Icoanele Greşelilor Creaţiei,
Moartea.

69) Dar atât de admirate de Moarte

Strune stranii de Voci descompuse,
leagă la ochi Cimitirele Cuvintelor,
să nu poată zări,
rugurile Artei Absurdului,
pe care ard Statuile Vivante,
ale Privirilor descompuse,
pentru a fi pierdute,
spre Nicăieri,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru care Fericirea,
este un talisman,
ce trebuie atârnat,
de gâturile lebedelor cântătoare,
pe care ni se preling,
Lacrimile Zidurilor de Speranțe,
peste care nu vom reuși,
să trecem vreodată,
către noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
dar atât de admirate,
de Moarte.

70) Pe care abia mai înaintăm istoviți de noi înșine

Aș vrea să-ți pieptăn părul Zorilor,
cu Norii albi și strălucitori,
pe care călătoresc Îngerii Păzitori,
ai Fericirii,
fără să mai vreau,
să înțeleg,
că ne-ar fi pierdut,
pe drumurile prăfuite ale Destinelor,
înglodate în noroaiele Întrupărilor în Durere,
pe care abia mai înaintăm,
istoviți de noi înșine,
cei de acum,
și nicidecum cei de dinainte de a fi Lumea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care am fost,
și suntem și acum,
doar în Amintirile rătăcite ale Viitorului,
regăsit rareori,
printre Lacrimile amare,
ale Străinului Subconștient,
pe care îl întâlnim atât de rar,
pe scenele Statuilor Vivante,
ale Absurdului,
unde ne jucăm Rolurile Destinelor.

71) Sunt un Blestem la fel de greu

Zdrobiți de Durerile Iluziilor Fericirii,
ne căutăm izbăvirea,
în adâncurile tot mai întunecate,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe care le împletim,
în coroane de spini,
crezând că ne pot mântui,
de noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
despre care Păcatele noastre Originare,
ne lasă să credem,
că Amintirile Viitorului,
sunt un Blestem,
la fel de greu,
precum Regăsirea Luminii Divine,
a Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce ne-ar dezvălui,
Greșelile Creației.

72) Eternități de Clipe pe care le-am trăit

Înveșmântat,
în mantia Iluziilor Fericirii,
nu pot să nu regăsesc,
frigul Morții,
printre buzele reci și inexpresive,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
spre care mi se îndreaptă,
de fiecare dată,
negreșit,
convoaiele funerare,
de Eternități de Clipe,
pe care le-am trăit,
și pe care Arta Absurdului,
Statuilor Vivante,
le-a jucat de fiecare dată,
în interpretarea noastră,
Iubire,
fără să-mi dau seama,
că astfel te pierd,
pentru totdeauna.

73) Care îi jucau Rolul în locul nostru

Nori de Vicii,
cern petalele Durerii,
peste Lacrimile Viselor,
pierdute prin Cimitirele Cuvintelor,
ale căror Zile Goale,
ademenesc cu Zâmbetele descompuse,
cadavrele Speranțelor,
la tălpile cărora,
ne-au îngenuncheat Destinele,
până când au descoperit,
că Iubirea,
ne trecuse puntea,
dintre Ființă și Neființă,
pierzând-o,
printre alte Statui Vivante,
care îi jucau Rolul,
în locul nostru,
desvârșind astfel,
Teatrul Absurd,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

74) Lungi și agasante Iluzii ale Fericirii

Umbre reci ne ademenesc,
cu Vorbele Goale ale Zilelor,
măcinate de Cimitirele Viselor,
în care ne înmormântăm,
Amintirile Viitorului,
alături de convoaiele funerare,
formate din lungi și agasante,
Iluzii ale Fericirii,
pe care le datora Destinul,
Compromisurilor dintre noi și Moartea,
pe care o vom considera până la urmă,
unica noastră izbăvire,
de Noroiul Întrupării,
în Durerea Statuilor Vivante,
pe care le-am jucat,
în cele mai diverse ipostaze,
perfecționând Arta Absurdului.

75) Pe Noroiul pârjolit de Uitare

Zori de Flăcări,
ne ard pe rugurile Deșertăciunii,
acestei lumi,

Privirile pierdute ale Singurătății,
mistuindu-le,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Non-Sensurilor Existenței,
lăsând Umbrele Regretelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
unor Speranțe,
să încolțească,
pe Noroiul pârjolit de Uitare,
al Întrupărilor în Durere,
ale căror Roluri,
de Statui Vivante ale Absurdului,
le joacă Destinele noastre,
Iubire,
ce ai rămas,
a Nimănui.

76) Ne-au însoțit până aici în Infernul Deșertăciunii

De ce Doamne,
ai fost de acord,
cu Rădăcinile noastre smulse,
din Steaua Nemuririi,
Amintirilor din Viitor,
pentru a fi replantate,
în Mocirla Întrupărilor în Durere,
alături de Lacrimile Fericirii,

care ne-au însoțit până aici,
în Infernul Deșertăciunii,
și care dinainte,
de a fi Iluziile Vieții și Morții,
ni se prelingeau pe obrajii fierbinți,
ai Luminii Divine,
a Iubirii noastre,
ce s-au uscat pentru totdeauna,
pe scena Statuilor Vivante ale Absurdului,
unde suntem obligați,
să ne jucăm până la capăt,
Rolurile Destinului,
primite în dar de la Moarte.

77) Arta Absurdului Durerii

Ne-am rătăcit,
printre atâtea Roluri de Statui Vivante,
pe care trebuie să le jucăm,
încât am devenit noi înșine,
cănile de pustiu,
din care-și beau Orizonturile Singurătății,
Durerea,
pe tot parcursul,
Non-Sensurilor Existenței noastre,
îmbrăcând mantiile Iluziilor Vieții și Morții,
pe Frigul de sfârșit de Conștiință,

ce curge pe fața Destinului,
spălându-i Eternitățile de Clipe ucise,
care îi rămân adeseori,
în barba deasă a Deșertăciunii,
pe care doar,
Arta Absurdului Durerii,
din Privirile pierdute ale Zilelor Goale,
prin care trecem,
o mai poate pieptăna câteodată,
știind cât de încâlcite sunt Căile,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care se termină,
în aceeași Moarte,
a Uitării,
în care ne-am întrupat și noi,
Iubirea,
al cărei Suflet,
eram de dinainte de a fi,
acest Univers.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986